

1860. febr. 1.
L513/996.

Édes jó barátom, igazad, kölölcseim igazad van!
Vetted is hangyag ember vargát. Mindennap vola his
kötveit illyenfaján: imi kéne már Aranyéknál!
de bizony már ma sarujyan ivol... hisz-e már Ana-
nyéknak? Aramban, mindaddig míg kedves leveled meg-
nem adna lettemnek a határosi létess: an iras el-
marado.

Legelővőben is kötővőn a híves ohajjast; adjon iscen min-
den jó! Talán ha rájontok állana, egyenise boldogga-
sámi: boldogot lennek? Aramban kitufa, hi tufa?

Továbbá jelenem: hogy híven mi is delibórnak; bátorunk. keve-
zesen: Erelka-estjein volunk egy ösméret jó asszonyunk-
nál. Akkor éjfel 12 óra lássam ott meg a feleségemet; em-
lérdem, hasznosigassan, ijedemem 12 órával ifjabb lemm,
és — nem meglepő töltő Erelkaestjeie. Aramban Áima-
rombasban len tal an akademiá palatájára. „De én pár-
forincomas a néltől adom hogy bele meenak”. Megpirintások
ugyanis hogy talpig magyarba öltözt an ember; netem je-
dig se pársan se kedvem „megkondványom” magamas. Öltö-
sés, divas an egyen magyarizmas, de engem mégse bókans,
nem alapja mégis harafjénis és ... demonstratio.

Mossanában netem sany teljes egészében. A kékli kinnak, többor
5-10-10 napig szorogben. Hanem an a te borsületes
pulmosod ides társom, ent hadd vejen még, a hogy
vetted! Ha egyebes nem emlíet is, pedig emlíetnek,

anélkül a se jó' kezeseként. Isica megengedte hogy gyermeke
ne temess soha, hogy felemelje őt: áldjad szüleid, nem se
vagy a legboldogságosabb! Annyi elég idő len ott lenni is; és mi
len ott? és mi len anélkül? Ki tudja megmondani?! En' most a
„bomlás rendje” olvasom. Furcsa dolgok! de nem lehetet volna
másképp.

Feljegyzem éppen hogy van minek kezűl románaiam, legalább két hó-
ig hogy vol; hisse bányá: hogy pesen mégis ki nem hív-
tassa a fogás. Tűle zúg, háza, diera fáj! ... De most jön
exemplé, hogy megpirogasom issem, hogy gyengellrediseim is
is fessim, sültöt issem neket reggel. Tehát ő pirog pos-
gus menyeste, kutyabaja! Ez anis issem ide, hogy elolvas-
tassam vol. Meglát: ez se fog tenni. Látgner az asszony!
De hát az ellen a lövőny ellen, van hisz a két kére román
asszony! itt van közel Leván, a minis már sorfőző mondani.
Annyi ne égetsem a kérés, men az hívny fáj; én is emlegetem
az a jó' kérés főző, most igazas valha: itt a kislé nem
tűlenél. Tréfán kívül: hisz elég romani az: hogy egy fáj-
dalommal, nyomorral kell küzdenünk az életben!

Én az akadémia illes: felölem kasánthasat alaimis. En'
nem lépem az a kútióti az soha. En' ha eisesitnél:
mirep kellene legaltamasabbam vicsaromilni, borsány né-
kül: megkönömmén. Tán legjobb len hallgatni, hallgatni is
annai végkép elmaradni. Jóllehet az egészre. Annyi ma-
kolnap a kérlés is sáderül a sor, hogy az legyen.
Nem hogy dörög alhamfale emlegettel egy kére ülmi. De
meg barátság! hidd el: be nem nyit az egy esély, hogy
a parázi akad. sagságai is, egy órái románai dolga.

Minek is az nekem? ahogy megvalóban édes, meg-
lontat erasán is. Különben is, akár kevés tehetségem, akár a Sajó-
kerelőmet garsága, akár a publicum marhasága az oka: de
mindig évről-évre örökösi nyűgös, fésűs, kellemetlenül, a
teljesítmények valami hiánya. Hívra még a Keringi-história, s
kérem vagyot. (Bíznos tudomásom van róla: hogy nem csak anyagi
történet, hanem világhosszra jött; az a valószínűség, a verset
elölle az új, egy valószínű megbeszélés után sajnos el-
dőltem. Tele vagyot építél és dühvel. Annak adós-e nekem (és
respective magának), elégideig az Akadémia? megállás-e fele-
lő önkényes isélre mellett az ország tömeggel szemben? Nem!
gyáván és nemtelenül viselked magán. Öngény felől az hiszen
hogy nagyobb ember a többi apróval; épen ottan, ha nem is ott.
E' láthatóba hoz: hogy ezt megcsinál tudatára se adhatom. -
Sőt, látsz, mindegyiknek hogy megáltsam. Ötvened Klárus
Jussis a történet, a más mondani fogja, mihez Pármón
az az az tráns és vigasztal flatumom miatt. Nem vagyot e do-
log miatt egy perczig se nem-örökösi állapotban. Mondját, jó
embereim mondját, hogy bár is volt fellépnem vele; hallom: hogy
gatis az is kapam a fuzatmas más vel egy érett, az is vol-
tam épen alt nál ad. Hameim is garmak is kértel egy füss
alatt karant. Mind emel óta Tolly, azután a Sajó, s gar
jellemetlen Sajó, s ez a gyámolatlan Akadémia. Jóhaimé ha-
valára, Karas Mársán felhatalma, mindegyik vöröbbi szeri a dolgot.
Eltérőn legyen minden is földön hi beletörő nógasom a pályán-
ra! Látsz: mitől nem érheti az ember beszélés?! Hogyan
trómarkatit veséj járó compromissio?! E' en értelet az
emberrel érinthet, kérés nélkül? annál a beszélés

kegyet sagja, mely keszulek elsohen keljesen meggyalumi adom,
auran behungo fumelet nore, a mi nelen totens? Nem tota:
de hazijut... hazijut el baratom!

Oh este, baratom! ne menj te ara a festre! Einlodjal Kö-
vösor, linlodjal barhol, de festre ne menj! Ott leuelt
meg igoran beceg, heceg lelelden, lesiben ei heiben. Fudom
en ara: hogy neked mai lekes fests, mino nelen, de nelen
so valo; nem a te jellemed, kedelged, erebmaiden valo
hely ar. — a boldogtalansag sad nove, — san minlatsie nare-
nem a helyben van ugyan: de sorsotban, leumagadban, a
predesztinacuban; ei megis ne menj festre. Csak ne menj.
Mindem allagorban vrs most, nem csat a tanaisegban. Kise min-
de mely isunguan zablarnak! a romeny most ar egyes egyha-
Zathor fordula; a nepes fogja fellirizani er kinyon; ei a nep,
a nep ar marad oszorde, mi valo: eiselmestla fumedely, komey.
Tornallyan hallottam a folbirizot: hogy erasan mai fieszesit
a nepot nem tudja hogy jon be? sag. er anyis ker: a ro-
meny fel fogja mendeni a nepes karorasainak leffesieje alol.
Kep kapot vamat senket! de eset kedd jon a miut jon tell.

Es nem nevesse-e: hogy en megis vesseles firdalot? Etsed meg: long-
selen vaggot! nem a Geniun oaromir belolrol... oh majd mi
mondas maganar er a Geniun! — hanem karorom. Etotus
vesselem eretes ar ingyen lapota eivetig istenneiben sagui;
auran Pakhsot vagg intrab Hackenassot praim vessem fel
Milor pesem volaam. Le kell dolgomi, adia soubriet nem fe-
secebeumi. Auran ara a fene hashmaly Karoly a felesegemes
vone totot arlor hogy ivaren nelen a Vektonghe; auran Long-
is a vahor Soudone ugjiben sag, sag, sag. Ebbot kaima-
zik ar en poistatrodasom.

(Ime ar en papirum is elfogyon, de ar engem nem confundal,